

Sygn. akt VI GC 289/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w R. VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Anna Harmata

Protokolant: sekr. sądowy Małgorzata Florek

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2020 r. w R.

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Bank Spółka Akcyjna w W.

przeciwko: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

o zapłatę

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powoda (...) Bank Spółka Akcyjna w W. na rzecz pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. kwotę 10 817,00 zł (dziesięć tysięcy osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. VI GC 289/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 lutego 2020 r.

Pozwem wniesionym w sprawie powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. w R. kwoty 460 753,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 20.09.2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że pozwany udzielił poręczenia stanowiącego zabezpieczenie spłaty kredytu udzielonego przez Bank na rzecz (...) Sp. o.o. w Z. w dniu 13.03.2012 r. Kredytobiorca zaprzestał spłat, wobec czego Bank wystąpił w dniu 07.12.2017 r., z żądaniem zapłaty od pozwanego jako poręczyciela, który odmówił wypłaty świadczenia. Wezwanie do zapłaty zostało skierowane do pozwanego przed upływem ważności poręczenia, strony zastrzegły bowiem, że będzie ono obowiązywać do 16.03.2018 r. Na dzień sporządzenia pozwu tj. 23.07.2019 r. zadłużenie z tytułu umowy kredytu wynosiło łącznie 1 258 761,31 zł na co składała się: należność główna 863 965,91 zł, odsetki umowne 47 666,92, odsetki za opóźnienie 298 479,74 oraz koszty 48 648,74 zł, przy czym roszczenie stwierdzone zostały wyrokiem zaocznym wydanym przez tut. Sąd.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) sp. z o.o. w R. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany podniósł zarzut wygaśnięcia roszczenia objętego pozwem oraz bezzasadność dochodzonego roszczenia i jego nieistnienia wskutek niewywiązania się przez powoda ze wszystkich obowiązków wskazanych w poręczeniu oraz w umowie o współpracę.

Pozwany zarzucił, że sporne poręczenie stanowiło poręczenie terminowe, które obowiązywało do dnia 16 marca 2018 r. Odpowiedzialność poręczyciela w przypadku takiego poręczenia powstaje wówczas gdy dłużnik nie spłaci zadłużenia, a wierzyciel wezwie skutecznie poręczyciela do spłaty zadłużenia. To do terminu wskazanego w poręczeniu tj. 16.03.2018 r. powód mógł dochodzić należności od poręczyciela, pozew zaś złożono 1,5 roku po terminie obowiązywania poręczenia. Skierowane do pozwanego wezwanie do zapłaty z dnia 7.12.2017 r. było bezskuteczne. Powód w żądaniu pozwu jako datę początkową naliczania odsetek wskazał dzień 20.09.2018 r. a zatem po upływie 14 dni od skierowania przez powoda pisma z dnia 6.09.2018 r. będącego odpowiedzią na pismo pozwanego, ale sporządzoną po 9 miesiącach. Według pozwanego powód w terminie obowiązywania poręczenia tj. do dnia 16.03.2018 r. nie skierował skutecznego wezwania do zapłaty.

W zakresie bezzasadności powództwa, pozwany zarzucił, że kredytobiorca nie spełnił warunków uprawniających do wypłaty II transzy kredytu, skutkiem czego poręczenie straciło ważność. Miał on bowiem przedstawić wniosek o wykreślenie określonych hipotek ustanowionych na rzecz (...) oraz (...) Funduszu (...). Co prawda wniosek o wykreślenie hipoteki na rzecz pierwszego podmiotu kredytobiorca złożył w dniu 26.03.2012 r. jednak co do drugiego miało to miejsce dopiero w dniu 5.09.2014 r. a zatem 2,5 roku po zakreślonym terminie.

Pozwany zarzucił dalej, że każdorazowa zmiana umowy kredytu wymagała uprzedniej zgody Funduszu jeśli tylko zwiększała zakres jego odpowiedzialności, a w przypadku braku takiej zgody Fundusz odpowiadał na pierwotnych zasadach. W niniejszej sprawie natomiast miało miejsce zwiększenie kredytowania o kwotę 50 000 zł. Z uwagi na fakt, że pozwany na mocy udzielonego poręczenia miał odpowiadać jedynie do 53,33% zadłużenia (z należności głównej) i nie więcej niż 450 000 zł pojawiają się wątpliwości czy takie działanie powoda nie wpłynęło na pogorszenie sytuacji pozwanego.

W ustosunkowaniu się do powyższego w piśmie z dnia 12. listopada 2019r. powód wskazał, że powództwo można wytoczyć w każdym czasie po wygaśnięciu terminowego poręczenia, byle przed upływem przedawnienia zastrzeżonego przez ustawę. Powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty poręczenia w dniu 2.03.2018r. , a zatem przed dniem 10.11.2018 r. Skierowanie wezwania do zapłaty było działaniem zmierzającym do skorzystania z zabezpieczenia.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

I ustalenia w zakresie umowy kredytu

W dniu 13.03.2012r. powód (...) Bank S.A. udzielił (...) Sp. z o.o. w Z. kredytu w kwocie 900 000 zł na okres od 13.03.2012 r. do 12.03.2027 r. Kredyt został udzielony na spłatę zobowiązań wobec Agencji (...) S.A. i (...) S.A. oraz na sfinansowanie bieżącej działalności gospodarczej.

Strony postanowiły, że Kredyt zostanie uruchomiony w dwóch transzach:

- I transza w wysokości 603 823,88 zł

-II transza w wysokości 296 176,12 zł, przy czym wypłata miała nastąpić najpóźniej do dnia 11.4.2012 r., na sfinansowanie bieżącej działalności gospodarczej, strony ustaliły, że wypłata nastąpi najpóźniej do dnia 11.04.2012r. po spełnieniu warunków zawartych w §8 pkt 7 Umowy.

Stosownie do treści §8 pkt 7 Umowy warunkiem uruchomienia II transzy kredytu było przedłożenie przez Kredytobiorcę kopii opłaconych i złożonych do właściwego Sądu wniosków o wykreślenie wpisanych na rzecz Agencji

(...) S.A. oraz (...) Sp. z o.o. w KW nr (...) hipotek w kwotach 180 000 zł, 400 000 zł oraz 250 000 zł wraz z pismami ww. instytucji wyrażającymi zgodę na dokonanie takich wykreśleń w związku z wygaśnięciem zobowiązań.

Kredyt został uruchomiony w całości. Dyspozycja uruchomienia I transzy kredytu została złożona 16.03.2012 r, zaś II transzy 28.03.2012 r.

W dacie 28.03.2012r. nie był spełniony warunek wynikający z §8 pkt 7 Umowy. Dopiero bowiem w dniu 05.09.2014 r. wnioskodawca złożył wniosek o wykreślenie hipoteki w księdze wieczystej (...) ustanowionej na rzecz (...) o.o. w R..

Wniosek ten więc został złożony ok. 2,5 roku po upływie przewidzianego w § 4 w zw. z § 8 pkt 7 umowy – terminie.

II ustalenia w zakresie generalnej umowy łączącej powoda i pozwanego

Sposób i tryb udzielania poręczeń regulowała generalna umowa współpracy z dnia 21.04.2008r. zawarta pomiędzy (...) Bank S.A. a (...) Sp. z o.o. w R.. Zgodnie z §8 pkt 2 i 5 tej umowy każdorazowa zmiana warunków kredytowania, zwiększająca zakres odpowiedzialności Funduszu, jak również zmiana zabezpieczeń spłaty poręczonego przez Funduszu Kredytu wymagała zgody Funduszu. Niewyrażenie przez Fundusz zgody na ww. zmiany oznaczało, że odpowiada on z tytułu poręczenia na pierwotnych zasadach.

Zgodnie z §7 Bank zobowiązał się przekazywać Funduszowi miesięczne sprawozdanie zawierające szczegółowe dane o wszystkich kredytach, będących w okresie spłaty zabezpieczonych poręczeniem Funduszu.

Zgodnie z §10 ust 1 i 2 generalnej umowy o współpracy zobowiązanie z tytułu poręczenia zostanie wykonane przez fundusz w terminie 14 dni od otrzymania od Banku wezwania do zapłaty z tytułu poręczenia. Wezwanie Banku dla swojej skuteczności miało zawierać: 1) kwotę do zapłaty której Fundusz jest zobowiązany, 2) informację o podjętych przez bank czynnościach zmierzających do odzyskania wierzytelności.

III ustalenia w zakresie poręczenia

W dniu 16.03.2012r. przez pozwanego (...) Fundusz (...) zostało udzielone poręczenie dla zabezpieczenia w/w kredytu do kwoty 480 000 zł ważne do 16.03.2018 r., przy czym poręczenie to traciło ważność w momencie niespełnienia warunków wynikających z §4 umowy kredytowej w terminie do dnia 16.04.2012 r. (pkt 6 poręczenia).

dowód: umowa kredytu z dnia 13.03.2012 r. wraz z OWU k. 9-11; Wydruk elektronicznej księgi wieczystej nr (...) k. 118-121; poręczenie z dnia 16.03.2012 r. nr(...)k. 12; generalna umowa o współpracy z dnia 21.04.2008 r. k. 13-21; dyspozycje uruchomienia transz kredytu k. 137-138

IV ustalenia w zakresie dalszej realizacji umowy kredytu i relacji pomiędzy stronami sporu

W toku umowy tj. w dniu 27.06.2013r. pomiędzy Bankiem, a kredytobiorcą został podpisany aneks do umowy zwiększający kwotę kredytu o 50 137, 76 zł. do kwoty 950 137, 76 zł.

Powód przesłał o tym informację pozwanemu mailem z dnia 11.04.2014r. (blisko rok później) , brak zgody na niniejsze ze strony pozwanego.

dowód : korespondencja mailowa k. 122

W toku umowy powód przekazywał pozwanemu informacje miesięczne – zestawienie kredytów. Z informacji kierowanych przez powoda do pozwanego od kwietnia 2014r. wynikało, iż w/w poręczenie straciło ważność zgodnie z pkt 6 poręczenia, w późniejszym czasie tj. od lutego 2018r. , iż zostało wypłacone.

dowód: korespondencja mailowa pomiędzy stronami k. 94-110;

W związku z nieregulowaniem spłat kredytu Bank wypowiedział kredytobiorcy umowę kredytu pismem z dnia 09.01.2017 r. stawiając całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami w stan wymagalności. Wyrokiem zaocznym z dnia 31.01.2018r. w sprawie VI GC 313/17 Sąd Okręgowy w R. zasądził od pozwanego (...) Sp. z o.o. w R. na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwotę 960 153,49 zł wraz z odsetkami i kosztami postępowania.

dowód: oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z dnia 09.01.2017 r. k. 139-142, wyrok zaoczny z dnia 31.01. (...). oraz wyrok zaoczny uzupełniający z dnia 27.02.2018 wydane w sprawie VI GC 313/17 przez Sąd okręgowy w R. k. 61-65.

W dniu 7.12.2017r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 460 753,02 zł stanowiącej jak wskazał 53,3% aktualnego zadłużenia kapitałowego z tytułu Umowy kredytu na rzecz (...) SP. z o.o. W wezwaniu do zapłaty powód poinformował o podjęciu wobec kredytobiorcy czynności zmierzających do odzyskania wierzytelności.

W odpowiedzi na powyższe pozwany w piśmie z dnia 24.01.2018 r. wskazał, iż nie znajduje podstaw do wypłaty poręczenia w żądanej kwocie, wskazując, że z uzyskanej Informacji miesięcznej Banku o stanie realizacji umów kredytowych z poręczeniem Funduszu wg. stanu na dzień 13 marca 2014 r. wynika, że poręczenie straciło ważność zgodnie z pkt 6 poręczenia.

Powód kolejno wystosował pismo w dniu 06.09.2018 r. wskazując, że dokonał wypłaty środków kredytu zgodnie z dyspozycjami, w związku z czym warunki określone w §4 Umowy Kredytowej zostały spełnione.

W pismach z dnia 25.09.2018 r. oraz 05.11.2018 r. a także 24.06.2019r. pozwany podtrzymywał swoje stanowisko co do braku podstaw dla wypłaty poręczenia

W dniu 18.03.2019 r. powód wystosował do pozwanego ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 460 752,02 zł.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 07.12.2017 r. k. 22-23; pismo poręczyciela z dnia 24.01.2018 r. k. 24-25; pismo G. (...)z dnia 06.09.2018 r. k. 26-27; pisma powoda z dnia 25.9.2018 r. oraz z dnia 5.11.2018 r. i dnia 24.06.2019 r. k. 11-117; ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 18.03.2019 r. k. 28

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych zadłużenie (...) SP. z o.o. na dzień 23.07.2019 r. wynosiło 1 258 761,31 zł.

dowód: wyciąg z ksiąg G. (...) Bank z dnia 23.07.2019 r. k. 29; rozliczenie kredytu k. 30-50

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, które nie były kwestionowane, nie znajdując podstaw dla ich zakwestionowania jako zgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy. Sąd pominął dowód z opinii biegłego zakresu bankowości i finansów. Powód wnosił o dopuszczenie takiego dowodu na okoliczność wysokości zadłużenia kredytobiorcy wobec powoda z tytułu umowy kredytu z dnia 13.03.2012 r. i w konsekwencji wysokości zadłużenia pozwanego wobec powoda, wysokość zadłużenia kredytobiorcy wobec powoda nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z przepisem art. 876 § 1 k.c. - przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Zgodnie z art. 879 § 1 k.c. o zakresie zobowiązania poręczyciela rozstrzyga każdorazowy zakres zobowiązania dłużnika. Odpowiedzialność poręczyciela względem wierzyciela nie może być więc szersza niż odpowiedzialność dłużnika głównego. Jednocześnie rozmiar odpowiedzialności poręczyciela wyznacza umowa poręczenia. Poręczyciel odpowiada względem wierzyciela tylko w takim zakresie, w jakim poręczył wykonanie zobowiązania dłużnika głównego.

W rozpoznawanej sprawie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty dochodzonej pozwem na podstawie poręczenia z dnia 16.03.2012 r., pozwany zaprzeczając zasadności powództwa podniósł trzy zarzuty:

1. wygaśnięcie poręczenia, zważywszy na upływ terminu w jakim poręczenie miało obowiązywać tj. do 16.04.2012
2. bezzasadność dochodzonego roszczenia wobec niewywiązania się przez powoda ze wszystkich obowiązków wskazanych w poręczeniu , stąd nieistnienie roszczenia objętego pozwem
3. zmianę zakresu poręczenia z uwagi na zmianę wartości kredytu.

W ocenie Sądu brak podstaw dla uwzględnienia dochodzonego pozwem roszczenia.

Istotnie strony ustaliły i ta okoliczność nie była kwestionowana przez strony , iż poręczenie jest ważne do dnia 16.03.2018r. Strony stosowały natomiast odmienną interpretację niniejszego zapisu w świetle dalszego ich zachowania , a ściślej czy wezwanie do zapłaty kwoty objętej poręczeniem dokonane w dniu 7.12.2017r., spowodowało dalszą ważność tegoż poręczenia, dalszą tj zachodzącą po dacie 16.03.2018r. Wówczas zresztą należałoby się zastanowić jak długą.

W ocenie Sądu bowiem niewątpliwie poprzez określenie daty ważności poręczenia – 16.03.2018r. stronom chodziło o ściśle oznaczenie okresu, w ciągu którego wierzyciel może dochodzić swej należności od poręczyciela, a uchybienie terminowi powodowało zwolnienie poręczyciela z zobowiązania, z upływem bowiem zastrzeżonego terminu jego zobowiązanie wygasa , przestawało być ważne.

W tak ukształtowanej sytuacji spór sprowadzał się więc do ustalenia znaczenia skutków wezwania do zapłaty pismem z dnia 17.12.2017r. Było to bowiem jedyne wezwanie wystosowane przez powoda do pozwanego celem zrealizowania poręczenia. Kolejne pismo powoda w tym zakresie to już pismo z dnia 6.09.2018r., a więc po upływie terminu wskazanego w poręczeniu (16.03.2018r.).

Dodać zresztą należy iż na wezwanie z dnia 17.12.2017r. pozwany odpowiedział pismem z dnia 24.01.2018r. – wpływ do powoda 30.01.2018r. – i wskazał, iż nie znajduje podstaw do wypłaty , w tym zakresie przedstawiając argumentację.

Pomimo powyższego powód znając stanowisko pozwanego nie złożył pozwu choć upływał termin ważności poręczenia z dnia 16.03.2018r. , a odpowiedź na pismo pozwanego z dnia 24.01.2018r. wystosował po blisko 9 miesiącach tj. w dniu 6.09.2018r. .

Również pozew w powyższym zakresie złożył on dopiero w lipcu 2019r. tj. po upływie kolejnych blisko 11 miesięcy.

Sąd orzekający podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 22 czerwca 2016r. III CZP 19/16 zgodnie z którym zastrzeżenie w umowie terminu, w ciągu którego wierzyciel może dochodzić od poręczyciela wykonania zaciągniętego przez niego zobowiązania (bo tak w istocie należy zdaniem orzekającego interpretować zapis co do terminu ważności poręczenia) może być kwalifikowane jako umowny termin zawity. Wprowadzenie do umowy takiego terminu jest dopuszczalne na podstawie art. 353¹ k.c., statuującego swobodę umów, dla której ograniczeniem są tylko bezwzględnie obowiązujące przepisy ustawy, właściwość stosunku prawnego i zasady współzycia społecznego. (...) Ten aspekt nakazuje rozważenie, czy istotnie wyłączone jest stosowanie w drodze analogii art. 123 § 1 pkt 1 k.c. do biegu umownego terminu zawitego, tym bardziej że do biegu terminów zawitych zgodnie przyjmuje się możliwość analogicznego stosowania art. 121 pkt 4 oraz art. 123 § 1 pkt 2 k.c.

Wypowiedzi doktryny i dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. uchwały z dnia 28 kwietnia 1956 r., 4 CO 6/56, OSN 1957, nr 1, poz. 20, z dnia 5 lipca 2002 r., III CZP 39/02, OSNC 2003, nr 6, poz. 78, oraz wyrok z dnia 3 czerwca 1964 r., II CR 675/63, OSNCP 1965, nr 2, poz. 34) pozwalają przyjąć, że art. 123 § 1 pkt 1 k.c. ma zastosowanie do biegu terminów zawitych. Jeżeli zatem przed upływem umownego terminu zawitego strona przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo

przed sądem polubownym dokonała czynności zmierzającej bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, to czynność taka przerywa bieg terminu zawitego. W okolicznościach sprawy wytoczenie przez wierzyciela przeciwko poręczycielowi powództwa o zapłatę przed upływem zastrzeżonego w umowie terminu związania stron umową poręczenia powodowałoby więc, że wierzytelność nie wygasłaby i poręczyciel byłby nadal zobowiązany do zaspokojenia roszczenia.

W realiach tej sprawy jednak nie nastąpiła przerwa biegu terminu jak określiły to strony ważności poręczenia, a pod kątem normatywnym przerywania biegu terminu, którą to instytucję przerwy – art. 123 kc – należało zastosować na zasadzie analogii.

W ocenie Sądu orzekającego brak było jednocześnie podstaw dla przyjęcia, iż taką przerwą skutkowało jakiegokolwiek wezwanie do zapłaty. Odpowiednie stosowanie oznacza bowiem przeniesienie określonego unormowania prawnego dla innej instytucji (w tym przypadku zamiast przerwy dla biegu przedawnienia to przerwy dla biegu terminu zawitego), ale nie daje podstaw dla jej dowolnej modyfikacji w zakresie przesłankowym.

Skoro art. 123 kc, w omawianym zakresie znajdujący odpowiednie zastosowanie, wymaga dla przerwy podjęcia czynności przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, to brak jakichkolwiek podstaw dla przyjęcia, iż wystraczającym jest w tej mierze wezwanie do zapłaty wystosowane bezpośrednio do zobowiązanego.

Reasumując, ponieważ wniesienie pozwu nastąpiło dopiero w dniu 29 lipca 2019r. tj. po upływie terminu ustalonego między stronami jako termin ważności poręczenia (16.03.2018r.) brak było podstaw już z tego powodu do uwzględnienia powództwa.

Niezależnie od powyższego w ocenie Sądu również drugi argument strony pozwanej, a to utrata ważności poręczenia wynikająca z pkt 6 poręczenia znajdował uzasadnienie w niniejszej sprawie, również powodując oddalenia powództwa.

Istotnie strony w umowie kredytowej zastrzegły (§8 pkt 7), że warunkiem uruchomienia II transzy Kredytu było przedłożenie przez Kredytobiorcę kopii opłaconych i złożonych do właściwego Sądu wniosków o wykreślenie wpisanych na rzecz Agencji (...) S.A. oraz (...) Sp. z o.o. w KW nr (...) hipotek w kwotach 180 000 zł, 400 000 zł oraz 250 000 zł wraz z pismami ww. instytucji wyrażającymi zgodę na dokonanie takich wykreśleń w związku z wygaśnięciem zobowiązań do dnia 11.04.2012r. Spełnienie niniejszego stanowiło warunek dla wypłaty II Transzy, a brak spełnienia do dnia 16.04.2012r. podstawę dla utraty ważności poręczenia (pkt 6 poręczenia). Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a w szczególności z wydruku elektronicznego ww. księgi wieczystej wynika, że wniosek o wykreślenie hipoteki ustanowionej na rzecz (...) o.o. w R. został złożony dopiero w dniu 5.09.2014 r., a zatem ponad 2,5 roku po upływie zastrzeżonej w poręczeniu daty 16.04.2012r. Tym samym wobec braku spełnienia w/w warunków poręczenie z dniem 16.04.2012r. utraciło ważność.

W ocenie Sądu brak również podstaw dla przyjęcia, iż powód wykazał, iż istotnie pozwany zobowiązany jest do zapłaty kwoty w wysokości dochodzonej pozwem.

Niespornym pomiędzy stronami było, iż kwota określona jako należność główna została w toku obowiązywania umowy zwiększona z 900 000 zł do kwoty 950 137, 76 zł. wobec doliczenia odsetek do kapitału głównego.

Strony sporu w generalnej umowie o współpracy zastrzegły, że w przypadku zmiany warunków kredytowania, zwiększenia zakresu odpowiedzialności Funduszu wymaga zgody Funduszu, a nie wyrażenie zgody przez Fundusz na zmiany oznacza, że odpowiada on z tytułu poręczenia na pierwotnych zasadach.

Fundusz na zasadzie poręczenia odpowiadał maksymalnie do 53,33% kwoty zadłużenia, przy czym Bank procent ten liczył od kwoty należności głównej (863 965,91 zł), w ten sposób określając wartość zadłużenia.

Trzeba jednak wskazać , iż kwota należności głównej w toku obowiązywania umowy została , przy braku zgody pozwanego, przez Bank zwiększona o kwotę 50 137, 76 zł. Brak podstaw by więc przyjąć , jaka była by wysokość kwoty zadłużenia (przyjętej do poręczenia), a ściślej jaka byłaby 53,33% kwoty zadłużenia gdyby nie nastąpiło dokonane przez Bank zwiększona , nawet jeżeli miałyby ono polegać jedynie na przesunięciu odsetek na niespłacony kapitał. Wiadomym jest bowiem , że taka operacja powoduje również przesunięcia w każdym z elementów kredytu , a zwiększenie kapitału co do zasady powoduje zwiększenie pozostałych należności akcesoryjnych .

W każdym zaś razie powód nie udowodnił, że dokonana zmiana pozostawała bez znaczenia dla kwotowej odpowiedzialności pozwanego i ew. jaka byłaby jej wysokość w przypadku braku tej zmiany.

Dodać należy, iż powód zawnioskował dowód z opinii biegłego jednak na okoliczność niekwestionowaną między stronami tj. na okoliczność końcowej wysokości należności z umowy kredytu. I w tym zakresie dowód z opinii biegłego był zbędny. Niniejsza wysokość nie była jednak tożsama z kwotą wyjściową dla obliczenia odpowiedzialności kwotowej pozwanego (53,33%) wobec niewykazania , ile wynosiłaby ta wierzytelność gdyby nie doszło do zmiany umowy kredytu .

Reasumując, powód nie wykazał zasadności swojego roszczenia ani co do zasady, ani wysokości stąd też orzeczono jak w pkt 1 wyroku. O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 98 kpc w zw. z par.2 pkt 7 Rozporządzenia MS z dnia 22 10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych .

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)